

JEFFERY DEAVER

Patnáctý případ Lincolna Rhyma

NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍK

DOMINO

Noční návštěvník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Jeffery Deaver

Noční návštěvník – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍK

**JEFFERY
DEAVER**

**NOČNÍ
NÁVŠTĚVNÍK**

DOMINO

Pro Andrewa, Wendy a Victorii

V novinářině nemůže být vyšší mety
než sdělovat pravdu a hanobit ďábla.

Walter Lippmann

DÍL I

CYLINDRICKÝ KLÍČ

26. KVĚTNA

8:00

KAPITOLA 1

Něco tady nehrálo.

Annabelle Taleseová však nedokázala zjistit, co by to mohlo být.

Částečně by snad její obavy, dezorientaci či neblahé předtuchy mohla vysvětlovat přítomnost kocoviny, byť jen velmi mírné. Ona sama jí říkala „koco z vína“ – prostě si dala jednu až dvě skleničky sauvignonu navíc. Byly s Trish a Gab v restauraci Tito's, jednom z nejprapodivnějších lokálů v celém Upper West Side, který kombinoval srbskou a mexickou kuchyni. Specialitou podniku byl smažený sýr s fazolemi a salsou.

A víno tam teklo proudem.

Taleseová se otočila na bok, odhrnula si z očí šimravé husté světlé vlasy a přemýšlela: Co je na tomhle výjevu jinak?

Tak například bylo v pokoji pootevřené okno, takže dovnitř proudil májový větřík prosycený asfaltovou vůní Manhattanu. Taleseová tohle okno otevírala málokdy. Proč to zrovna včera udělala?

Sedmadvacetiletá žena, která to kdysi zkoušela v modelingu, ale dnes jí ke spokojenosti stačilo pohybovat se v zákulisí módního světa, se posadila na posteli, stáhla si okraje trička *Hamilton* a uhladila si ho.

Upravila si hedvábné kraťasy na spaní, přehodila nohy přes okraj postele a začala chodidly šmátrat po pantoflích.

Určitě nebyly tam, kde si je včera v noci vyzula, než vklouzla pod příkrývku.

No jo. Takže co se děje?

Taleseová netrpěla žádnými fobiemi ani obsedantními poruchami s jedinou výjimkou: znervózňovaly ji newyorské ulice. Pořád si v duchu představovala silnou vrstvu bacilů a všelijaké havěti, která obývá městský asfalt a přenáší se jí do bytu i tehdy, když si řádně uloží boty do krabice u dveří (její přátelé museli u ní v bytě dělat totéž).

Taleseová v bytě *nikdy* nechodila naboso.

Místo pantoflí však na podlaze pod jejími houpajícími se chodidly ležely včerejší šaty, bohatě zdobený květovaný model.

Přední okraj šatů byl zvednutý téměř až k výstřihu, jako by se před ní obnažoval imaginární exhibicionista.

Moment... Taleseová si vzpomněla – byl to spíš mlhavý záblesk než konkrétní vzpomínka –, že než se uložila do postele, hodila šaty do koše na prádlo.

Provedla tedy rekapitulaci: pantofle neleží v místě, kde si je *podle svého názoru* vyzula. A šaty neleží v koši na prádlo, kam je *podle svého názoru* odhodila.

Možná barman Draco, který se nikdy nenechal pobízet k flirtování, zašel o trochu dál než obvykle.

Nebylo těch skleniček nakonec *víc* než jedna až dvě přes míru?

Opatrně, holka. Tohle si musíš hlídat.

A jako obvykle ji hned po probuzení začal zajímat telefon.

Otočila se k nočnímu stolku.

Přístroj tam nebyl.

Pevnou linku Taleseová neměla, takže mobilní telefon představoval v noci její jediné spojení se světem. Neustále ho měla nablízku a nabitý. Pupeční šňůra zapojená do zásuvky sice na stolku nechyběla, ale mobil v nabíječce nebyl.

Ježíšikriste... Co se to děje?

Vtom uviděla pantofle. Růžové chlupaté nazouváky ležely na druhém konci místnosti po obou stranách dřevěné židličky. Ta přitom stála o trochu blíž k posteli než obvykle. Pantofle byly otočené tak, že působily skoro oplzle – jako by je měl obuté člověk, který seděl s roztaženýma nohama někomu jinému na klíně.

„Ne,“ hlesla Taleseová, když si nyní všimla, co leží na podlaze vedle židličky: talíř s napůl snědenou sušenkou.

Srdce se jí rychle rozbušilo a dech se zkrátil. Včera v noci u ní někdo byl! Zpřeházel jí věci a nakouzl sušenku.

Ani ne dva metry od ní!

Telefon, telefon... kde je ten zatracený telefon?

Hmátla po šatech na podlaze.

Ale pak ztuhla. Ne! Dotýkal se jich přece on – předpokládala, že vetřelcem byl muž.

Proboha... Doběhla ke skříni, vytáhla z ní džíny a tričko se znakem Newyorské univerzity a obula si první tenisky, které našla.

Ven! Rychle ven! K sousedům, na policii...

Potlačila slzy, které jí hrůzou vhrkly do očí, a vyrazila z ložnice. Vtom si všimla, že jedna zásuvka prádelníku je pootevřená. Taleseová v ní měla spodní prádlo a teď si všimla, že uvnitř leží něco křiklavě barevného.

Pomalu k zásuvce přistoupila, otevřela ji úplně a podívala se do ní. Zalapala po dechu a teď už dala slzám zcela volný průběh.

Na jejích kalhotkách ležela stránka z novin. Tyhle noviny nečetla, takže si je sem vetřelec musel přinést. A na stránce byla rtěnkou v jejím oblíbeném odstínu Fierce Pink napsaná dvě slova:

**ZÚČTOVÁNÍ.
- ZÁMEČNÍK**

Annabelle Taleseová vyrazila sprintem k východu. Asi tři metry ode dveří se však zarazila.

Všimla si totiž tři věci:

Tou první byl blok na nože, který stál na ostrůvku v nevelké kuchyni; otvor v pravém horním rohu, kde obvykle býval zasunutý největší nůž, nyní zel prázdnotou.

Druhou věcí, které si všimla, byla otevřená skříň na chodbě vedoucí k hlavním dveřím. Taleseová skříň pokaždé zavírala. V zárubni bylo čidlo se spínačem, který po otevření dveří automaticky uvnitř rozsvítil. Teď však ve skříni panovala tma. A ona kolem ní musela projít, pokud se chtěla dostat k východu.

A za třetí si Taleseová všimla, že obě bezpečnostní závory na dveřích jsou zajištěné.

A protože člověk, který se sem vloupal, neměl klíče, nemohlo to znamenat nic jiného, než že je pořád tady.

KAPITOLA 2

Advokát obhajoby přistoupil k prázdné svědecké lavici, vedle níž seděl na motorizovaném invalidním vozíku Lincoln Rhyme, a oslovil ho: „Pane Rhyme, připomínám, že jste stále pod přísahou.“

Rhyme se zamračil a podíval se na dobře stavěného černo-vlasého advokáta, který se jmenoval Coughlin. Nasadil zadu-maný výraz. „Ve mém stavu bych ji těžko dokázal nadlézt.“

Zdálo se mu to, nebo se soudce lehce usmál? Rhyme na něj moc dobře neviděl. Nacházel se v prostoru pod soudcovským stolicem, zatímco soudce seděl nad ním a mírně vzadu.

Text svědecké přísahy před soudem vždycky Rhymovi připadal jako zbytečně velkohubý, i když se od něj ušmíkl dodatek „k čemuž mi dopomáhej Bůh“.

Přisáháte slavnostně, že budete mluvit pravdu, celou pravdu a nic než pravdu?

Proč by měl někdo přísahat slavnostně? A když už poprvé slíbí pravdomluvnost, proč to pak ještě rozpitvává? Stačilo by třeba: „Přisáháte, že nebudete lhát? Protože kdyby jo, tak vás zatknem.“

Tohle by bylo mnohem účinnější.

Nakonec Rhyme povolil. „Jsem si vědom, že jsem pod přísahou.“

Proces se konal u newyorského Nejvyššího soudu, který se však navzdory honosnému názvu řadil do nižších pater soudní

moci v tomto státě. Soudní síň byla obložená dřevem a čalouněním a na zdech visely portréty právních teoretiků z dávných časů sahajících až do doby po americké občanské válce. Samotné přelíčení však běželo plně v intencích jednadvacátého století: na stolech obžaloby i obhajoby ležely notebooky a tablety a i soudce měl před sebou tenký monitor s vysokým rozlišením. Nikde v sále by se nenašla jediná právnická kniha.

Na galerii se sešla asi třicítka diváků. Většina jich chtěla vidět nechvalně proslulého obžalovaného, ale nedalo se vyloučit, že pár jich přišlo i na Rhyma.

Coughlin, kterému Rhyme tipoval něco kolem padesátky, prohlásil: „Přejdou tedy k podstatě mého křížového výslechu.“ Zalistroval v poznámkách. Knihy tu sice nikde neležely, ale na stolech obou protistran by Rhyme snadno napočítal dobrých padesát kilo lejster.

„Děkuji vám, pane,“ reagoval soudce.

Práce kriminalisty, tedy soudního experta podílejícího se na vyšetřování trestné činnosti, se jen zčásti odehrává v laboratoři; neméně důležitým aspektem je i umění obhájit své závěry u soudu. Žalobce totiž potřebuje odborně zdatného svědka, který dokáže srozumitelně prezentovat své závěry a pak trpělivě a účinně odrážet veškeré útoky obhajoby. Pokud by obhajoba svědka znevěrohodnila, dokáže sice kvalitní státní zástupce jeho pošramocenou pověst do jisté míry napravit, ale rozhodně je lepší vůbec se do úzkých nedostát. Lincoln Rhyme byl sice povahou samotář, který nejraději tráví čas ve vědecké laboratoři, ale na druhou stranu to nebyl typický introvert. Koho by nebavilo předvést před porotou pár nabubřelých póz a pak si to rozdat s advokátem obhajoby?

„Během přímého výslechu jste vypověděl, že na místě vraždy Leona Murphyho se nenacházely žádné otisky prstů mého klienta, je to tak?“

„Ne, to jsem nevypověděl.“

Coughlin se zamračil a zadíval se do žlutého bloku, který mohl obsahovat trefné postřehy, ale taky klikyháky nebo recept na hovězí hrudí. Rhyme měl shodou okolností hlad. Bylo deset hodin dopoledne a on prošvihl snídani.

Coughlin se podíval na svého klienta, dvaapadesátiletého Viktora Antonyho Buryaka. Ten byl stejně tmavovlasý jako jeho poskok, ale měl tělnatější postavu, slovanské rysy a světlou kůži. Na sobě měl antracitový oblek šitý na míru a pod ním vínově červenou vestičku. Z jeho obličejů číselo zvláštní bezelstnost. Rhyme si ho klidně dokázal představit, jak na církevní dobročinné večeři servíruje palačinky, každého rodiče si pamatuje jménem a každému dítěti dává dvojitou dávku sirupu.

„Chcete, abych vám vaši svědeckou výpověď přečetl?“ Coughlin, který teď kolem Rhyma proploval jako žralok kolem návnady, zvedl dlaň.

„Není třeba. Pamatuji si ji. Konstatoval jsem – pod přísahou, aby bylo jasno –, že ze všech otisků prstů sňatých na místě vraždy Leona Murphyho nebyl žádný identifikován jako otisk vašeho klienta.“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Podle vás jsem vypověděl, že se na místě činu *nenacházely* otisky prstů vašeho klienta. Jenže on jich tam možná nechal milion. To jen daktyloskopický tým žádné nenašel.“

Coughlin obrátil oči v sloup. „Žádám o vyškrtnutí odpovědi.“

Soudce Williams se obrátil k porotcům: „Odpověď pana Rhyma neberte v potaz. A vy prosím zkuste otázku přeformulovat, pane Coughline.“

Advokát se zatvářil dotčeně a vyhrkl: „Pane Rhyme, na místě, kde byl zastřelen usvědčený zločinec Leon Murphy se *nenashly* žádné otisky prstů mého klienta, je to tak?“

„Na to nedokážu odpovědět, protože nevím, zda oběť byla, či nebyla usvědčeným zločincem.“

Coughlin si povzdechl.

Soudce se ošil.

„Ale souhlasím s vaší formulací ‚se nenašly‘,“ dodal ještě Rhyme.

Coughlin s Buryakem si vyměnili pohledy. Klient snášel tuhle hru lépe než jeho advokát. Ten se teď vrátil ke stolu a sklopil hlavu.

Rhyme si prohlédl porotce a zjistil, že hned několik se jich dívá jeho směrem. Bezpochyby je zajímalo jeho postižení. Dopslechl se, že si na něj někteří obhájci v soukromí stěžují – přítomnost kvadruplegika, který podává svědecké výpovědi z invalidního vozíku, prý zákonitě přidává kladné body obžalobě.

Jenže co s tím Rhyme mohl dělat? Na vozíku je. A kriminalista taky.

Zabloudil pohledem k obžalovanému. Buryak byl v dějinách místního organizovaného zločinu výjimečnou postavou. Ve městě mu patřila řada firem, ale většinu příjmů získával jinak: lidem v podsvětí nabízel jedinečnou službu, která pravděpodobně stála víc lidských životů než jakýkoliv jiný zločinný podnik v mimořádně bohatých dějinách newyorského organizovaného zločinu.

Případ *Lid státu New York versus Viktor Buryak* s tím však neměl vůbec nic společného. Zabýval se jediným incidentem, jediným zločinem, jedinou vraždou.

Leon Murphy byl zastřelen zhruba týden po schůzce s manažerem jednoho skladu, který patřil Buryakovi. Byl to psychotický gangsterský snaživec, který se pokládal za následovníka Westies, brutálního irského gangu, jenž kdysi ovládal manhattanskou čtvrt Hell's Kitchen. A manažera skladu navštívil proto, aby mu nabídl placenou ochranu.

Hodně špatný byznys plán, nabízet právě tento produkt právě tomuto klientovi.

Coughlin pokračoval: „Našli jste v okolí těla Leona Murphyho nějaké otisky stop? Nebo v okolí místa, kde se našla nábojnice?“

„V okolí těla byla travnatá plocha a žádné otisky stop se nepodařilo nalézt. V okolí nábojnice důkazní technici otisky stop našli, avšak vzhledem k nedávnému dešti se z nich nepodařilo stanovit typ obuvi.“

„Takže nemůžete prohlásit, že se na místě činu našly otisky stop mého klienta?“

„Nemáte pocit, že to z mé předchozí odpovědi jasně vyplývá?“ opáčil Rhyme sžíravě. Už dávno zjistil, že shazování advokátů nikdo neřeší. Od toho jsou tihle lidi placení.

„Pane Rhyme, je běžnou praxí, že forenzní jednotka newyorské policie odebírá na místě činu vzorky DNA?“

„Ano.“

„A objevili jste na místě zavraždění Leona Murphyho nějaký vzorek DNA mého klienta?“

„Ne.“

„Pane Rhyme, vy jste analyzoval kulku, která pana Murphyho usmrtila, je to tak? Myslím ten olovený projektil.“

„Ano.“

„A analyzoval jste i nábojnici?“

„Je to tak.“

„Povíte nám ještě jednou, o jakou ráži šlo?“

„Devět milimetrů parabellum.“

„A také jste vypověděl, že podle stop po drážkách a polích ve vývrtu hlavně se jednalo o pistoli Glock sedmnáct.“

„Glock to byl určitě, model sedmnáct s největší pravděpodobností.“

„Pane Rhyme, ověřoval jste vy nebo vyšetřovatelé, se kterými jste spolupracoval, ve státních či federálních databázích záznamy o případném držení palné zbraně mým klientem?“

„Ano.“

„A vlastní nebo vlastnil můj klient pistoli Glock, konkrétně model sedmnáct?“

„Netuším.“

„Vysvětlíte to, pane Rhyme.“

„Klidně jich může vlastnit tucet.“

„Ctihodnosti,“ pronesl Coughlin lehce ublíženým tónem, jako by ho moc a moc mrzelo, že se k němu Rhyme chová tak ošklivě.

Nemihl se ve tváři Viktora Buryaka stín úsměvu?

„Pane Rhyme.“ I soudce už to začínalo unavovat.

„Ptal se mě, jestli obžalovaný vlastní glock, a já jsem uvedl, že nemám tušení. Což opravdu nemám. Můžu dosvědčit, že podle dostupných záznamů nevlastní obžalovaný ve státě New York žádné *právoplatně* registrované glocky.“

Slovo si vzal asistent státního zástupce Sellars: „Ctihodnosti, obhajoba se odchyluje od sféry působnosti kapitána Rhyma v tomto případě, jíž rozhodně nejsou záznamy o nákupu zbraní. Pan Rhyme je výlučně expertem na fyzické důkazy.“

„Dovolte mi tento základní kámen položit, Ctihodnosti,“ reagoval Coughlin. „Za okamžik bude zřejmé, co na něm hodlám postavit.“

Rhyme se zadíval do advokátových náruživých očí a samotného ho zajímalo, kam teď Coughlin míří.

„Pokračujte. Prozatím.“

„Pane Rhyme, abych to zrekapituloval,“ řekl Coughlin, „můžete potvrdit, že se v okolí těla ani v okolí nábojnice nenašla DNA mého klienta?“

„Ano, to mohu.“

„Ani přímo na těle či na nábojnici?“

„Taky ne.“

„A na žádném z obou míst nebyly nalezeny ani otisky jeho bot či prstů?“

„Přesně tak.“

„Nenašla se ani žádná vlákna, vlasy či chlupy, které by se daly zpětně vytrasovat k mému klientovi?“

„Ne.“

„A ze státních ani federálních záznamů nevyplyvá, že můj klient je nebo byl vlastníkem poloautomatické pistole Glock?“

„Je to tak.“

„Takže jediným soudně kriminalistickým pojítkem mezi vraždou Leona Murphyho a mým klientem je pár zrněk písku nalezených na zemi u místa, kde se našla oběť.“

„Šest,“ odpověděl Rhyme. „To je víc než pár.“

Coughlin se usmál – a bylo to určeno porotě. „Šest zrněk písku.“ Významně se odmlčel a dodal: „Vysvětlíte laskavě ještě jednou porotě, jak ten písek spojuje mého klienta s vraždou.“

„Ten písek měl neobvyklé složení. Tvořil ho dihydrát síranu vápenatého spolu s oxidem křemičitým a jednou další substancí, totiž $C_{12}H_{24}$ tvořenou ze tří čtvrtin nasycenými uhlovodíky a z jedné čtvrtiny aromatickými uhlovodíky.“

„Pokud jde o tu další substanci, jak to nazýváte. Můžete nám ji nějak přiblížit, prosím?“

„Jde o jednu konkrétní třídu motorové nafty.“

„Ale jak spojuje mého klienta s místem činu?“

„Z ulice před příjezdovou cestou k jeho domu ve Forest Hills v Queensu jsme odebrali vzorky půdy a našli v nich podobný písek. Kontrolní vzorky odebrané v okolí nálezu těla takový písek neobsahovaly.“

„Shodoval se písek nalezený před domem mého klienta se zrnky zjištěnými v místě, kde byl zavražděn Leon Murphy?“

Rhyme zaváhal. „Výraz ‚shodovat se‘ znamená v soudní kriminalistice ‚být totožný‘. Shodují se otisky prstů. Shoduje se DNA. I některé chemické směsi mohou být natolik složité, že se u dvou vzorků dá stanovit přesná shoda. S výjimkou těchto situací však v soudní kriminalistice používáme výraz ‚odpovídají‘. Případně lze říct, že jsou si velmi, velmi podobné.“

„Velmi, velmi...“ zopakoval Coughlin. „Aha. Takže nemůžete dosvědčit, že se zrnka písku před domem mého klienta shodovala se zrnky písku na místě činu.“

„Právě jsem řekl, že –“

Advokát mu skočil do řeči: „Můžete prohlásit, že zrnka písku před domem mého klienta *se shodovala* se šesti zrnky písku nalezenými na místě činu?“

„Ne, nemohu,“ odpověděl po dlouhé odmlce Rhyme.

Coughlin si prohrábl bujaré vlasy. „Už jsme skoro hotoví, pane Rhyme. Ale ještě než odejdete, rád bych vám položil pár dalších otázek.“ Rychle přelétl pohledem k porotě. „A ty se týkají vás.“

KAPITOLA 3

Bude to vražda, nebo ne?

Budu sledovat krvavý konec lidského života?

Mýtinu obklopuje bujná zeleň a za ní se rozprostírají písčité pole. V mlhavé dálce se vlní kopce, které vypadají jako velbloudí hrby. Vysoko, hodně vysoko nad hlavou protíná oblohu kondenzační stopa po průletu tryskáče. Bouřkový mrak nabírá na objemu a zanedlouho se spustí déšť.

Protahuju se a pozorně sleduju okolí. Dívám se na dva šlachovité muže se snědou pletí, černými vlasy a hispánskými rysy. Mají na sobě plandavé šedé kalhoty a trička s obrázkem a potiskem.

Já jsem oblečený podobně, ovšem moje kalhoty mají béžovou barvu a tričko mám černé a bez loga.

Na nohou máme všichni tenisky.

Muž s nožem má na tričku znak AC/DC. Muž stojící před ním, který má ruce svázané za zády, má seprané tričko žluté a zelené barvy. Podle mě se mu na prsou kdysi skvělo logo nějakého sportovního týmu, ale to dávno vybledlo. Možná znak brazilského fotbalového svazu.

AC/DC hlasitě mluví španělsky. Nůž se pohybuje, ale ne výhrůžně. Muž prostě jen gestikuluje. Zřejmě říká něco důležitého a pohyby rukou svá slova zdůrazňuje. Podle řeči těla je rozrušený. Slova se mu valí z úst v ostrých a překotných dávkách.

Muž s rukama nedbale svázanýma dlouhým provazem se tváří zmateně a ustrašeně zároveň.

Jeho protějšek zvedá nůž do vzduchu. Spodní strana čepele je hladká, horní zoubkovaná.

Otázka přetrvává: Bude to vražda?

Možná je to jen vzkaz. Jasné sdělení, které má váhu. Zastrasování.

Když mají lidé zemřít, nepropadají zoufalství ani se nesnaží bojovat nebo utéct. Chovají se pasivně, rozplácou se nebo se třeba zeptají: „Proč, proč, proč?“, ale jinak nic velkého. Někdy se pokoušejí smlouvat: slibují peníze nebo sex. Slibují, že se všechno změní. Mumlavě vyjadřují lítost.

Ale nikdy nežadoní o smilování. Což mi přijde zajímavé.

Zdá se, že AC/DC ve svém řečnění polevuje. Pohyb ruky s nožem se zpomaluje. Svázaný muž pláče.

A já si samozřejmě kladu otázku, co bych teď měl udělat já.

Hrát si na Boha znamená přijímat i obtížná rozhodnutí.

Sedím vzpřímeně, v napjatém očekávání natahuju krk, upírám zrak na ten ničemný nůž, který jako by byl potřísněný zaslou krví, a ptám se sám sebe: Tak jak to bude?

KAPITOLA 4

„Pane Rhyme,“ kul železo Coughlin, „vy analyzujete důkazy u sebe doma, je to tak?“

„V *laboratoři* ve svém domě, ano.“

„Takové dojíždění do práce si nechám líbit,“ nadhodil advokát žoviálně a usmál se. Několik porotců se k němu přidalo.

Rhyme sklonil hlavu, čímž naznačil, že Coughlinovu bodrou vsuvku bere na vědomí.

„Jaká opatření přijímáte, abyste zajistil, že důkazy odebrané na místech činu nebudou během analýz kontaminovány látkami vyskytujícími se ve vašem domě?“

„Řídíme se směrnici pro zamezení plošné kontaminace, které vydal výbor Amerického forenzního institutu. Na sto procent.“

„Povíte nám, co to v praxi znamená?“

„Laborať se třikrát denně dezinfikuje. Od obytné části domu je oddělená skleněnou příčkou sahající od podlahy až po strop a uvnitř je zajištěn přetlak, aby se zabránilo nasátí látek z vnějšího prostředí. Do laboratoře je vstup povolen výlučně v ochranném oděvu – pokrývka hlavy, galoše, maska a laboratorní plášť. Povinné jsou i rukavice. Tím jsou chráněni jednak samotní laboranti, jednak důkazy před kontaminací.“

„Říkal jste galoše.“

„Podobné, jaké nosí chirurgové.“

„Při vši úctě k vašemu stavu, pane Rhyme, vy si na kola nasadit galoše nemůžete, nebo ano?“

„Já většinou jen dohlížím na laboratorní práci druhých.“

„Jezdíte někdy do té... říká se tomu sterilní zóna?“

Rhyme znovu zaváhal. Pohlédl na žalobce. Sellarsova tvář obsahovala náznak neklidu. „Ano, sterilní zóna. A čas od času tam zajedu, abych analyzoval důkazy. Nosím všechny ostatní osobní ochranné pomůcky, o kterých jsem se právě zmínil, a –“

„Rád bych se zaměřil na kola vašeho vozíku. Jak je chráníte proti kontaminaci?“

„Než vjedu dovnitř, můj ošetřovatel je pečlivě očistí. Vydrhne je a otře.“

Coughlin letmo pohlédl na invalidní vozík. Byl to model Invacare s velkými koly uprostřed, dvěma otočnými kolečky vpředu a dvěma vzadu. Rhyme se tak mohl otáčet libovolným směrem a nemusel popojíždět vpřed a vzad.

„Na tomto vozíku sedíte, když jedete do laboratoře?“

„Ano, ale znovu opakuji, že –“

„Ano, v pořádku, pane. Jaký typ pneumatik na vozíku máte?“

„To vám nedokážu říct.“

„Pokud je to standardní model, pak tam budou čtrnáctipalcové pneumatiky Invacare 3.00-8 s pěnovou výplní. Také se jim říká plné, případně bezdefektové pneumatiky.“

„Věřím, že to říkáte správně.“ Ten chlap se fakt důkladně připravil. Odkdy jeho soukromé očko Rhyma špechovalo?

„Firma Invacare je proslulá kvalitními výrobky pro postižené osoby, vidíte?“

„Námitka,“ ozval se Sellars. „Svědék není expertem na firemní reputaci. A jaký má tento směr dotazování vůbec smysl?“

„Stahuji otázku o kvalitě výrobků, Ctihodnosti. Hned se dostanu k věci.“

„Výborně. A dejte do toho trochu *vivace*, prosím.“ O soudci bylo známo, že je milovníkem opery.

„Samozřejmě, Ctihodnosti. Pane Rhyme, slouží pneumatiky na vašem vozíku k vaší spokojenosti?“

„Ano.“

„Včetně dobré přilnavosti?“

„Ano.“

„Domníváte se, že je to kvůli hlubokému vzorku?“

„Námitka!“

„Pane Coughline, chcete-li ta kola zařadit mezi důkazní položky, podejte příslušný návrh.“

„To nebude nutné, Ctihodnosti.“

Samozřejmě že to nebylo nutné. Všichni porotci se na pneumatiky podívali a zjistili, že mají hluboký vzorek. Advokát dosáhl svého.

„Pane Rhyme, jak dlouho podle vás ošetřovateli trvá, než pneumatiky vyčistí?“

„Pravděpodobně dvacet minut.“

„Dvacet minut na *obě*?“

„Přesně tak.“

„Tedy deset minut na jednu.“

„Matematicky to sedí.“ I Rhyme si vysloužil pár úsměvů.

„Četl jsem několik vašich pojednání, pane Rhyme. Píšete v nich, že důkazy ulpívají na rukou, chodidlech a vlasech jako lepidlo. A mohou být tak malé, že jsou prakticky nedetekovatelné bez speciálního vybavení, jako jsou výkonné mikroskopy. Říkám to správně? Jsou to vaše slova, vidíte?“

„Ano, ale –“

„Před chvílí jste se zmínil o výboru Amerického forenzního institutu a jeho směrnících pro zamezení plošné kontaminace. Je pravda, že se tyto směrnice zabývají výlučně otázkou možné kontaminace DNA?“

Rhyme se zarazil. Vyhledal očima asistenta státního zástupce. „To je pravda.“

„O jiných látkách neříkají nic?“

„Ne, ačkoliv když je dodržujete, pak –“

„Pane Rhyme, prosím vás. Ty směrnice se nezabývají jinými formami důkazních stop, které se v laboratoři rovněž analyzují. Je toto konstatování pravdivé?“

„Ano, je,“ zamumlal Rhyme.

Coughlinovi se rozsvítily oči. „Pokud jste věděl, že se směrnice týkají pouze DNA, proč jste je uváděl jako důkaz své svědomitosti při manipulaci s důkazy proti mému klientovi?“

„Nepřemýšlel jsem o tom.“

„Nemůže to být tak, že jste se jen snažil vyšperkovat svoji důvěryhodnost, protože ve skutečnosti si nejste příliš jistý důkazy předloženými proti mému klientovi?“

„Námitka.“

„Přijímá se.“

Paměť porotců se však samozřejmě vymazat nedala. Právě slyšeli, že Rhyme nehraje tak úplně fér.

„Pane Rhyme, byl jste uvnitř sterilní zóny své laboratoře, když probíhala analýza dotyčného vzorku písku?“

Rhyme zmlkl. Podíval se na Thoma, který seděl v zadní části sálu. Dnes měl na sobě dokonale padnoucí tmavě modrý oblek, bílou košili a tmavě šedou kravatu.

„Pane Rhyme?“ pobídl kriminalistu Coughlin.

„Ano, byl.“

„A než jste vjel dovnitř, vyčistil vám ošetřovatel vzorky pneumatik?“

„Ano.“

„Jak?“

„Hadříky a čistidlem.“

„Použil vatovou tyčinku nebo jiný předmět, jímž zajel i do vzorků?“

„Ne. Používal hadříky.“

„A těmi každé kolo čistil jen deset minut?“

„Námitka.“

Coughlin vypustil slovo „jen“ a položil otázku znovu: „A těmi čistil každé kolo deset minut?“

„Zhruba tak, ano.“

„Pane Rhyme, vy musíte mít v laboratoři spoustu různého vybavení. Chromatografy, elektronové mikroskopy, vysoušeče... Zkrátka typické soudně kriminalistické přístroje.“

„To je pravda.“

„Vytvářejí tyto přístroje velké množství tepla?“

„Když jsou v provozu, tak ano.“

„Máte v laboratoři ventilátory?“

Rhyme opět chvíli mlčel. „Ano.“

„A takový ventilátor by mohl teoreticky rozfoukat stopové důkazy. Je tedy možné, že by pak cizorodý materiál vnesený do laboratoře kontaminoval vzorek půdy?“

„Námitka.“

Soudce si vzal slovo: „Je to expertní svědek. Proto připustím i hypotetickou otázku. Pane Rhyme, odpovzte, prosím.“

„Teoreticky ano.“

„Pane Rhyme, v důkazní zprávě se konstatuje, že vaše laboratoř analyzovala dvacátého dubna vzorky půdy z místa vraždy a z pozemku mého klienta. Říkám to správně?“

„To by odpovídalo.“

„Opustil jste toho dne z nějakého důvodu svůj dům?“

„Už si nevzpomínám.“

„Dobrá, osvěžím vám tedy paměť. Měl jste přednášku na Manhhattanské fakultě trestního práva na Západní Čtyřiasedmdesáté ulici. Začínala v deset hodin dopoledne.“

„Musel bych se podívat.“

„Vaše přednáška byla na YouTube. Je tam časový kód.“

„V tom případě,“ poznamenal Rhyme škrobeně, „zní odpověď zřejmě ano.“

„Ctihodnosti,“ řekl Coughlin, sebral ze stolu další dokument a přistoupil k soudcovskému stolci, „rád bych předložil důkazní

položku obhajoby číslo jedna.“ Předal dvě kopie soudní asistentce, která odnesla jednu Sellarsovi a druhou dala soudci. Asistent státního zástupce si zběžně prohlédl stránky a zamračeně se na Rhyma podíval.

Rovněž soudce prolétl dokument a pravil: „Pane Sellarsi?“

Asistent si povzdechl. „Nemám námitek.“

Coughlin přistoupil k Rhymovi a položil před něj otevřený dokument. „Pane Rhyme, toto je zpráva vypracovaná firmou Albrecht and Tanner Forensic Services. Znáte ji?“

„Znám.“

„Mohl byste ji soudu přiblížit?“

„Je to soukromá forenzní laboratoř. Dělají komerční činnost, hlavně pro stavební a výrobní firmy.“

„Jde o respektovanou společnost?“

„Ano.“

„Tuto zprávu si u ní zadala moje advokátní kancelář a mohu ještě dodat, že jsme za tuto službu zaplatili standardní sazbu. Přečtu vám teď část z její zprávy: „Naši technici odebrali čtyřiaosmdesát vzorků půdy z chodníků, zahrad, záhonů a veřejných stavenišť.

Tyto vzorky jsme umístili do sterilních přepravních boxů a odvezli do naší laboratoře k analýze. Naši technici posléze dostali pokyn, aby se ve vzorcích zaměřili na přítomnost dihydrátu síranu vápenatého s oxidem křemičitým, a to v kombinaci s látkou $C_{12}H_{24}$ tvořenou ze tří čtvrtin nasycenými a z jedné čtvrtiny aromatickými uhlovodíky. Naši analytici našli tyto látky ve značném množství.“

Coughlin vrhl významný pohled na porotu a pak i na svého svědka. „Pane Rhyme, ta zpráva popisuje jistý konkrétní typ pisku smíšeného s motorovou naftou, je to tak?“

„Ano.“

„Vidíte podíl chemických látek v dotyčných vzorcích?“

Rhyme sklopil hlavu.

„Vidím.“

„A je tento podíl totožný s podílem chemických látek v šesti zrnkách písku, která obžaloba předložila jako důkaz spojující osobu mého klienta s místem vraždy?“

Rhyme se zadíval na Sellarse a pak rychle uhnul pohledem.

„Ano, je.“

Coughlin se vrátil ke zprávě. „Pod titulkem ‚Místo odběru‘ se ve zprávě konstatuje: ‚Tato zrnka písku pocházela ze staveniště na západní straně Central Park West, konkrétně v bloku tři sta.‘“ Coughlin se otočil. „Pane Rhyme. Nachází se váš dům, v němž sídlí i vaše laboratoř, v bloku tři sta ve čtvrti Central Park West?“

Rhyme si odkašlal a odpověděl: „Ano.“

„Je možné, pane Rhyme, že oněch šest zrněk písku, která dle vašeho tvrzení spojují dům mého klienta s místem, kde byl zavražděn Leon Murphy, ve skutečnosti nepocházelo z žádné z těchto lokalit, nýbrž přímo z okolí vašeho domu, odkud se přenesly do vaší laboratoře v pneumatikách vašeho invalidního vozíku, takže ve skutečnosti neexistují žádné důkazy, které by naznačovaly vinu mého klienta?“

Rhyme semkl rty.

„Ctihodnosti?“ obrátil se Coughlin k vyšší instanci.

„Pane Rhyme, odpovězte, prosím.“

Rhyme si odkašlal. „To, co popisujete, je možné.“

„Nemám dalších otázek.“

KAPITOLA 5

Vidím, že ne, že to není jen zastrašovací taktika.

Tohle bude vražda. Opravdová vražda.

Zakrátko se bude řinout krev.

Vydatně.

Muž v tričku AC/DC, ten s nožem, chytá levou rukou druhého muže za vlasy, zaklání mu hlavu a objíždí mu nožem kolem krku, jako když člověk obřezává papírový obal na hrdle lahve whisky. Oběť překvapeně zavříska a z krku se jí řine karmínová tekutina. Páni, ta ale stříká. Muž klesá na bok. Jeho útočník však řeže dál a nakonec odděluje hlavu od těla. Opo-
vrzlivě ji odhazuje stranou a pokračuje v přednášce. Tělo se necuká ani nespívá. Leží úplně klidně.

A teď moje role v celé téhle záležitosti.

Moje rozhodnutí.

Mačkám mezerník, abych video pozastavil. Upíjím trochu koly bez kofeinu a dochází mi, že během poslední zhruba hodiny zteplala a zvětrala – nahrávky, které jsem právě sledoval, mě prostě pohltily. To pak člověk ztratí přehled o čase.

Sedám si rovněji, zvedám jedno rameno a po něm druhé. Kdesi mi praskne kůstka. Sedím u pracovního stolu na židli, která je sice čalouněná, ale není určená na dlouhé vysedávání, ačkoliv já v ní obvykle dlouho sedávám. Hodlám si pořídit novou židli a brzy do toho praštím. Mám v hledáčku jednu tisíci-dolarovou, která se dělá na zvláštní objednávku.

Pročítám komentáře, které zaplňují obrazovku pod pozastaveným videem.

Pecka!!!!

Všecky členy Los Zetas by měli sebrat a postřílet.

Todle udělal mexickej policajt, kartely je maj ZMÁKLÝ.

Minuly tejdny byly lepsi proc nesvenknul detail!!

Proč neodkrouhli i jeho holku?

Vlastně ano, proč? napadá mě. Tohle bylo *opravdu* lehké zklamání.

Takže teď je na mně, abych rozhodl.

Mačkám několik kláves a po nich Enter.

Obrazovka černá a místo videa se objevují slova:

Toto video bylo odstraněno pro porušení pravidel naší komunity.

Spoustu našich diváků tím naseru. Komentáře žehrající na vymazání videa si občas ze zvědavosti pročítám. Ve všech se poukazuje na cenzuru. Jak prý můžeme ignorovat první dodatek ústavy?

Jenže návštěvníky sociálních sítí bývají málokdy ústavní právníci, takže jim uniká jedna podstatná skutečnost, totiž že první dodatek zakazuje *vládní* cenzuru. Moje firma – ViewNow – si stejně jako YouTube, Instagram a všechny ostatní může mazat, co a jak se jí zlíbí. Je to naprosto v souladu se zákonem. A jestli se vám to nelíbí, zadejte do řádku jinou adresu a běžte se ukájet jina.

Zvažoval jsem i jiný přístup. Místo abych video smazal, mohl jsem ho strčit za ověřovací stránku. Kdyby pak klient klikl na název „Spravedlnost ve stylu kartelu“, vyběhlo by mu vyskakovací okno.

Násilný obsah. Přihlaste se pro potvrzení věku.

Jenže tohle konkrétní video bylo natočené ve vysokém rozlišení, což už dnes bylo téměř normou. Krev stříkala živě a barvitě a smrtelné heknutí – poslední zvuk, který oběť vydala – znělo velmi zřetelně. Tahle poprava tudíž musela zmizet úplně.

Jako moderátor obsahu mám za úkol posuzovat, co je v nejlepším zájmu mého zaměstnavatele. Což znamená hledat optimální rovnováhu mezi lechtivým, šokujícím a nechutným na jedné straně a milým, vtipným a inspirativním na straně druhé. Mám takové podezření, že těm geniálním smrkáčům, kteří firmě ViewNow v jejím sídle v Silicon Valley šéfuji, je nějaký obsah videí ve skutečnosti u prdele – prostě jen mají strach, že nahrávky za hranou obecného vkusu by jim mohly zaplašit inzerenty (ačkoliv mě docela pobavila představa, že by se pod videem s uříznutím hlavy táhl banner s reklamou na životní pojištění).

Zbývá vyřešit poslední otázku: mám spolu s videem vymazat i účet uživatele, který ho na stránku pověsil?

Zpočátku u nás uploadoval záznamy z videoher *Grand Theft Auto* a *Red Dead Redemption*, které sice byly taky hodně násilné, ale přece jen vygenerované na počítači. Při tvorbě těchto skvostů žádní skuteční obyvatelé San Andreas ani Divokého západu bačkory nenatáhli.

Nemůžu však nevidět jeho vývoj. Od videoher a násilných japonských anime se tenhle uživatel posunul ke scénám z reálného života. Tyto jeho příspěvky, které nejspíš stáhl odjinud, zachycovaly oběti zabitě při různých genocidách a masových vraždách – na videích však už byly mrtvé.

Dnešní uříznutí hlavy bylo první vraždou zachycenou v reálném čase, kterou na stránky pověsil.

Nerozhodne se jednoho dne, že i tohle je pořád málo, a nepostoupí z pozice pozorovatele do pozice účastníka?

Chtíč člověka žene pořád dál.

Sám o tom leccos vím.

Takže zrušit, nebo ne?

Já jsem bůh. Můžu si dělat, co chci.

Komíhám prstem nad klávesami.

Ále co, ať si toho svého koníčka pěstuje dál.

Po odstranění videa s uříznutím hlavy mi užitečný algoritmus přihrává další problematický příspěvek.

Tentokrát je od milovníka konspirativních teorií jménem Verum, který u nás zveřejňuje několik příspěvků týdně. Vedle závislosti na krvi a sexu si totiž hlídáme i politicky štvavý obsah. A tenhle anonymní Verum se rozhodně pohybuje na tenkém ledě.

Na záznamu sedí u stolu postava rozostřená do kostiček. Místnost je bíle vymalovaná a ve velkém okně jsou zatažené závěsy. Na stěnách jsou vidět háčky, na kterých zřejmě visí obrazy, když autor právě nenatáčí.

Verum je posedlý utajením.

A má dobrý důvod.

Jeho hluboký hlas je počítačově zkreslený, a o to přízračněji to celé působí.

„Přátelé: dostala se mi do rukou utajená zpráva o programu, který Skrytí vytvořili v Los Angeles, Chicagu a New Yorku. Takzvaný ‚K to Twelve Improvement Project‘ je tajný program, jehož cílem je zmapovat všechny žáky a studenty ve vzdělávacím systému podle obličejových rysů. Data pak budou použita ke sledování polohy těchto mladých lidí a jejich rodičů a umožní vládě vytvářet jejich politické, náboženské a ekonomické profily, které budou invazivnější než vše, co jsme dosud zažili.

*Skrytí se ve snaze zničit naše soukromí nezastaví před ničím!
V komentářích pod tímto videem najdete jména a adresy ředitelů škol, kterých se to týká. Nedopustíte, aby jim prošlo, že používají naše děti jako munici v téhle Válce!*

Pomodlete se a zůstaňte bdělí!

Jmenuji se Verum, což je latinsky „pravda“. Právě tu vám přináší můj příspěvek. Jak s ní naložíte, to už záleží na vás.“

Následuje adresa stránky na dark webu, kde může zájemce finančně přispět na boj proti takzvaným Skrytým, na které Verum vášnivě útočí, aniž by je kdy přesně definoval. Inzerce je cílená: vybavení pro přežití, zbraně, knihy z pera jiných konspiračních teoretiků.

Verumovy příspěvky by se daly zablokovat za to, že obsahují fakta, která jsou „nepřesná“ nebo která „nelze ověřit“.

Případně se můžu obligátně odvolat na porušení pravidel naší komunity – což se hodí vždycky.

Některé Verumovy příspěvky navíc podněcují příznivce k násilí. Vyvolávají dojem, že jde o boj kdo s koho – my versus Skrytí.

Nechávám příspěvek být.

Vstávám a rázuju přes místnost. Pod nohama mi vrže sto padesát let stará dubová podlaha, poškrábaná a nerovná. Upíjím trochu studené koly.

Můj pracovní prostor není nijak rozlehlý. Trámy na stropě, cihlové zdi a dřevěné nosné sloupy. Okna jsou zakrytá ocelovými bezpečnostními panely. Před sto dvaceti lety se totiž do firmy Sebastiano Bakery Supply nesměl nikdo vloupat a ukrást odsud pekárenské vybavení. A dnes tyhle panely pomáhají mně. Ani já si zde rozhodně nepřeju nezvané hosty, ačkoliv zloději mě trápí méně než jiné osoby, které by sem mohly přijít na návštěvu.

Místnost je dobře osvětlená, protože mi za tmy připomíná Komoru důsledků a já pak vždycky dostanu vztek.

Můj pohled náhodou zavadí o hrubou cihlovou zeď, do které jsem zatloukl osmdesátkové hřebíky. Na ně jsem pověsil svoji sbírku zámků. Je jich celkem sto čtyřicet dva. A taky síťovky s klíči, kterých vlastním nejmíň tisíc.

Žádnou jinou výzdobu na pracovišti nepěstuju, protože když tu mám zámky a klíče, k čemu bych potřeboval cokoliv jiného?

Dívám se na telefon, abych zjistil, kolik je hodin.

Odhlášu se a okamžitě pouštím uříznutí hlavy, porušení pravidel i Verumovu anarchistickou rétoriku z hlavy.

Mám na dnešek plány.

Včerejší Návštěva Annabelle Taleseové byla docela výzva. S dnešním večerem se však vůbec nemůže srovnávat.

Tohle bude vyžadovat podstatně větší finesu.

KAPITOLA 6

Policejní vyšetřovatelé říkají potenciálním podezřelým „zájmové osoby“.

Lincoln Rhyme vymyslel termín, který je soudně kriminalistickou obdobou tohoto označení: „zájmová látka“. Používal ho pro každý materiál, který se v něčem vymykal předpokladům – například se vyskytoval na místě činu, kde správně neměl co dělat.

Když Rhymovo vysvětlení slyšel Ron Pulaski – mladý hlídkový policista, který Rhymovi a Amélii Sachsové často pomáhal –, pronesl: „To znám, to je jako v dětských knížkách. Co je na tomhle obrázku špatné? Třeba žralok na stromě.“ Pulaski měl doma dvě děti.

Rhyme měl tehdy chuť tohle přirovnání nějak shodit, ale pak se zamyslel znovu a řekl: „Přesně tak.“

V tomto konkrétním případě měla zájmová látka chemický vzorec NaClO_2 , ale známější byla pod názvem chloritan sodný.

Její stopa se našla na místě vraždy, konkrétně na zahradě za jedním skromnějším palácem v newyorské nóbl čtvrti Queens. Alekos Gregorios, zámožný majitel řetězce průmyslových prádel, tam byl oloupen a ubodán. Případ dostali na starost dva detektivové ze Služebny 112 na Austin Street – Tye Kelly a Crystal Wilsonová –, a protože hlavní kriminalistická labo-

ratoř newyorské policie byla zahlcená prací, zeptali se Rhyma, jestli by se na důkazy nepodíval přednostně on. Prý uvítají jakýkoliv názor.

Rhyme souhlasil.

Gregorios byl vdovec, který bydlel sám. Jeho sousedé si v předpokládané době jeho smrti nevšimli ničeho podezřelého, ale jeho dospělý syn, který s ním byl večer před vraždou na večeři, sdělil policii, že jeho otec měl během dne rozmíšku s neznámým bezdomovcem. Ten se prý snažil otevřít branku vedoucí na oplocenou zahradu a Gregorios ho odehnal. Bezdomovec mu začal vyhrožovat, ale on nebral jeho vztekklé blábolení vážně.

Syn měl k dispozici jen popis, který mu u večeře ústně předal otec: prý to byl běloch s rozčepýřenými a nemytými hnědými vlasy a na sobě měl špinavý nepromokavý plášť.

Žádné další podrobnosti k dispozici nebyly.

V New Yorku se potloukalo přibližně padesát tisíc osob bez domova, takže procházet ulice a útulky nebyla právě nejefektivnější cesta. Detektivové doufali, že jim Rhyme zúží okruh pátrání.

A právě zde se do hry dostala NaClO_2 , zájmová látka, kterou Rhyme izoloval.

Rhyme se momentálně nacházel ve svém domě na Central Park West – tedy přesně v místě, které se stalo předmětem debaty v případě Viktora Buryaka.

Majestátní budova pocházela z doby, kdy v Anglii vládla královna Viktorie a v New Yorku William Tweed řečený „Boss“ – oba se ve svých světech těšili zhruba stejně neomezené moci, přičemž i jejich hájemství samotná si byla vcelku podobná a lišila se prakticky jen zeměpisnými parametry.

S výjimkou obložených zdí, bohaté dubové podlahy a štukového stropu vypadal salon tohoto domu úplně jinak než před půldruhým stoletím. Jedna jeho část byla sice zařízená jako

moderní obytná pracovna se židlemi, stolky a knihovnou, ale zbytek přesně odpovídal popisu, který Rhyme dnes dopoledne nabídl advokátu Coughlinovi: dobře vybavená kriminalistická laboratoř, jakou by Rhymovi mohlo závidět i leckteré menší, ba možná i středně velké policejní oddělení nebo úřad šerifa. Kolem pracovních stolů stály v kruhu emisní jiskrové a fluorescenční spektrometry, sušárny na důkazy, daktyloskopická prášková komora, hyperspektrální analyzátor snímků, automatizovaný sekvencér DNA, analyzátor chemického složení krve, kapalinové a plynové chromatografy a taky mrazák, který se nijak nelišil od běžných kuchyňských typů.

V jednom koutě se pak krčily mikroskopy – binokulární, kombinované a konfokální a rastrovací elektronové – a desítky menších instrumentů, které tvoří nádobičko soudního kriminalisty.

Z celé laboratoře čísela sterilita a strohost, avšak Lincoln Rhyme nedokázal tuto místnost popsat jinak než jako „domácí píseček“.

Na okamžik se vrátil v myšlenkách k procesu a přemýšlel, jak teď asi probíhá rokování poroty.

On sám ještě nikdy v porotě neseděl. Kriminalisté pracující jako konzultanti NYPD a FBI by mezi kandidáty na porotce vydrželi maximálně šedesát vteřin, než by je obhajoba vetovala.

Rhyme si nyní prohlédl bílou tabuli, na které bylo fixem napsaných několik málo podrobností o Gregoriosově vraždě. Protože Rhyme v případě figuroval jen jako poradce, byla na tabuli načmáraná či přilepená pouze základní data, nikoliv veškeré detaily o případu: stručný popis podezřelého, čas úmrtí (přibližně 21 hodin), poloha bezpečnostních kamer (přítomných v okolí, ale nenamířených přímo na místo činu), informace o tom, že vrah měl každou botu jinou (což ovšem u bezdomovců není nic neobvyklého), a taky nesmlouvavá fotografie

tří bodných ran v trupu oběti. Absence dalších zranění naznačovala, že se vrah ukrýval na pozemku, kde Gregoriose překvapil. V některých státech, například v Kalifornii, to označovali jako „vyhlížení oběti“ a tamní zákony za to umožňovaly uložit trest smrti. Trestní zákoník státu New York žádný takový pojem neznal, ale chování podezřelého pomáhalo žalobci prokázat záměr.

Přiložené fotografie zachycovaly v křiklavých barvách rozpíchané tělo i kaluže krve, která se rozlila na bílých a béžových oblázcích jako obrazce z Rorschachova testu.

A pak tu byl ten stopový důkaz.

Na zadní kapse kalhot – pravděpodobně v místě, kde oběť nosila peněženku – objevil důkazní technik vzorek čehosi, co obsahovalo NaClO_2 , kyselinu citronovou a třešňový sirup.

Rhyme obratem nadiktoval detektivům ze Služebny 112 zprávu, jejíž kopie mu teď visela na tabuli.

Pokud se chloritan sodný sloučí s kyselinou citronovou, vzniká oxid chloričitý, ClO_2 , což je běžné dezinfekční činidlo a čisticí. Oxid chloričitý se však také používá jako falešný zázračný lék na řadu různých nemocí včetně AIDS a rakoviny. V takových případech se k němu obvykle přidává nějaké dochucovadlo jako například citron, skořice nebo – tak jako v tomto případě – třešňový sirup.

Pokud by se podařilo identifikovat a vypátrat nějaké zájmové osoby a zjistilo se, že disponují ClO_2 s třešňovou příchutí, nebylo by od věci provést další šetření s cílem zjistit, kde se daná osoba pohybovala v době vraždy, a v případě získání soudního povolení si pak zajistit další důkazy, které by mohly prokázat přítomnost podezřelého na místě činu.

Krátce nato mu přišla od detektiva Tye Kellyho odpověď:

Do prdele, kapitáne Rhyme. Dlužíme Vám lahev toho, co pijete, a to až do cenové úrovně modrého Johnnieho Walkera včetně.

Rhyme nyní zaregistroval, že se otevřely hlavní dveře, a po chvíli k němu dolehlo šumění dopravního ruchu na Central Park West.

„Jak to šlo?“ zeptala se Amélie Sachsová, když vstoupila z chodby do salonu. Rhyme pochopil, že nemá na mysli případ Gregorios, nýbrž jeho svědeckou výpověď v procesu s Buryakem.

„Šlo to,“ odpověděl své ženě a pokrčil ramenem, což byl jeden z mála pohybů, jichž byl schopen. „Počkáme a uvidíme.“

Vysoká a štíhlá Amélie Sachsová si odhrnula z tváře pramen dlouhých zrzavých vlasů.

Sklonila se a políbila ho na ústa. Rhyme ucítil sladkokyselou vůni povýstřelových zplodin. „Vypadáš, hm, nějak ztrápeně,“ řekla mu.

Rhyme se zašklebil. „Ten jeho obhájce. Já nevím. Byl dobrý, nebo špatný? Já vlastně nevím.“

„Radši se nebudu ptát, jak dlouho podle tebe potrvá rokování.“

Sachsová coby ostřílená inspektorka NYPD sama vystupovala jako svědek ve stovkách soudních procesů. Věděla, jak je tento dotaz zbytečný.

„A jak to šlo tobě?“ zeptal se Rhyme.

Sachsová se účastnila soutěží v praktické střelbě, rovněž známých jako dynamické nebo akční střelení. Soutěžící jezdili ze střelnice na střelnici, kde stříleli na papírové nebo ocelové terče, přičemž celkové skóre se jim vypočítávalo z nejpresnějších zásahů, nejrychlejších časů a síly nábojů. Střílelo se vleže,

vkleče i vestoje a soutěžící často předem neznali ani konfiguraci stanic, ani umístění terčů. Významnou součástí praktické střelby byla improvizace.

Sachsová měla střelecké soutěže nebo i tréninky na střelnici ráda – skoro stejně ráda jako rychlou jízdu na závodní dráze, případně v městském provozu za volantem svého nadupaného Fordu Torino červené barvy.

„Moc dobře ne,“ odpověděla Rhymovi na otázku.

„To znamená co?“

„Byla jsem druhá.“ Pokrčila rameny podobně jako před chvílí on.

„Copak tam nesoutěžilo padesát lidí?“

Sachsová rameny pokrčila ještě jednou.

Byla sama sobě největším kritikem, ačkoliv nyní Rhymovi přiznala: „Ale ten, co to vyhrál, se střelbě věnuje naplno.“

Rhyme už od ní věděl, že špičkoví střelci si mohou objížděním podobných soutěží vydělat slušné peníze – ani ne tak na odměnách, jako spíše sponzoringem a pořádáním kurzů.

Thom jim přinesl dva hrnky s kávou a talíř se sušenkami.

Rhyme však momentálně velkou žízeň neměl – alespoň ne na kávu.

„Nemůžeš,“ prohlásil Thom.

Rhyme se zamračil. „Nevzpomínám si, že bych tě o něco žádal.“

„Ty ne, ale tvoje oči ano.“

„Snad si nemyslíš, že jsem se díval na whisky? Tak to jsi vedle.“

Nebyl vedle.

„Ještě je brzy.“

Rhyme nečetl žádnou odbornou expertízu, podle níž by lidé stížení kvadruplegií museli omezit příjem alkoholu, a i kdyby taková studie existovala, on by ji stejně ignoroval.

„Měl jsem těžké dopoledne. U procesu. Vždyť jsi tam byl.“

„Ještě je brzy,“ zopakoval Thom a postavil hrnek s kávou na stolek vedle místa, kam Rhyme zaparkoval svůj vozík. „A mimochodem si myslím, žes to zvládl dobře. Na té svědecké lavici.“

Rhyme si povzdechl – a vzápětí musel uznat, že až příliš dramaticky a dlouze. Podíval se na lahev, kterou ošetřovatel sice nechal v salonu, ale tak vysoko, že na ni Rhyme nedosáhl. Sakra práce. Sachsová by na ni samozřejmě dosáhla, ale v otázkách Rhymova zdraví se podřizovala Thomovým stanoviskům – tedy většinou. Dnešek podle všeho neměl být výjimkou.

Zvedl hrnek, napil se a neochotně si přiznal, že káva je velice dobrá. Postavil hrnek zpátky a ani kapku při tom nerozlil. Díky operacím a neúnavné terapii měl už téměř úplnou kontrolu nad pravou paží a rukou. Léčba pacientů s poraněním míchy učinila v posledních letech obrovský pokrok a několik ošetřujících lékařů už představilo Rhymovi různé možnosti, jak jeho zdravotní stav dále zlepšit. Rhyme nebyl proti, ale zároveň věděl, že mu čas potřebný na daný zákrok a zotavení zákonitě sebere čas na kriminalistickou práci, což ponese dost nelibě.

Prozatím se tedy spokojil s jednou fungující končetinou – a díky hříčce osudu také s pohyblivým levým prsteníčkem, což mohlo na první pohled působit zbytečně, jenže tenhle prst dnes dokázal mistrně ovládat invalidní vozík. Pravička tak získala doslova volnou ruku k tomu, aby třímala důkazy... nebo sklenici s dvanáctiletou skotskou.

Dnes ovšem ne.

Rhyme přemýšlel, jestli nemá zavolat asistentovi státního zástupce Sellarsovi. Ale proč se obtěžovat. Sellars se mu jistě ozve sám, až bude něco vědět.

Začal mu bzučet telefon a on mu poručil, ať přijme hovor.

„Ahoj, Lone.“

„Mám tu jeden podivný případ,“ ozval se bručivý hlas, „a docela by mi píchla tvoje pomoc, Linku. Amélie?“

„Ano, jsem tady taky, Lone.“

V domě Lincolna Rhyma se veškeré hovory pouštěly nahlas.

„Máte oba volno?“

„Nejdřív definuj výraz ‚podivný‘,“ vyzval ho Rhyme.

„Ehm, radši bych to udělal osobně. Už jsem skoro u tebe.“